

РЕШЕНИЕ

№ 4913

гр. София, 19.07.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 21.06.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3430** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс \(АПК\)](#).

Образувано е по жалба на Ш. Т. Я. - гражданин на И., чрез адв. С. срещу Заповед №О-22319/2017-07-21 на Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина /Д./, с която е отказано издаването на удостоверение за български произход. Според жалбата погрешно е заключението на Д., че няма представени документи, които да доказват българския произход на молителя, тъй като са представени заверени копия от български акт за раждане на бащата на жалбоподателя, извлечение от Регистър на ражданията в Пловдивската еврейска община, заверено копие на семеен регистър, воден за @@1@ [населено място], извлечение за публичен регистър на МВР за бащата на жалбоподателя, смъртен акт на същия, извлечение от публичен регистър на МВР за Ш. Т. Я. и извлечение от семейния регистър на [населено място] за семейството на майката на жалбоподателя. Сочи се , че заповедта не съдържа мотивирано становище.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от адвокат, който представя пълномощно и поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за българите в чужбина пледира за отхвърляне на жалбата.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което

има правен интерес от оспорването. Видно от отбелязване върху заповедта , същата е връчена на 12.03.2018г., жалбата е подадена на 26.03.2018г. , поради което същата е в срок.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Със заявление, подадено на 20.10.2016 г. израелския гражданин Я. е поискал от Д. издаване на удостоверение за български произход. Приложил е към заявлението декларация, че има българско национално съзнание и с български произход, тъй като баща му и майка му са с българи по народност; своя Акт за раждане, издаден от министерство на външните работи в [населено място]; извлечение от публичния регистър на МВР , И., паспорт, удостоверение за сключен граждански брак

На 21.07.2017 г. Председателят на Д. издава оспорваната Заповед № О -22319, в която приема, че въз основа на приложените документи не може да бъде направен безспорен извод за български произход на заявителя, според изискванията на [§ 2, т. 1 от Закона за българското гражданство](#). Поради това на основание чл. 14, ал. 3 от Правилника за дейността на Д. Председателят на Д. постановява отказ за издаване на удостоверение за български произход. Позицията се и на [чл. 2 и чл. 3 от Закона за българите, живеещи извън република България](#). Съгласно чл. 14 ал. 3 на цитирания в заповедта Правилник за дейността на Д., Председателят на Агенцията се произнася със заповед за издаване на удостоверение за български произход, въз основа на представеното становище, когато поне един от възходящите на заявителя е българин. Когато това обстоятелство не е доказано или са налице други пречки за издаване на удостоверение, той постановява със заповед мотивиран отказ.

Съгласно чл. 14 ал.4 от Правилника, Заповедта на председателя по ал.3 трябва да съдържа всички реквизити, предвидени в чл.59 ал.2 от АПК.

От съдържанието на оспорения акт е видно, че липсват мотиви на органа, обосноваващи извода, че заявителя е българин по смисъла на чл. 2 от Закона за българите живеещи извън РБ и лице от български произход по смисъла на ЗБГ. Законното изискване за мотивиране на индивидуалните административни актове означава те да съдържат съвсем конкретни съображения за издаването им – както фактически, така и правни, като мотивите трябва да кореспондират с искането и от тях следва ясно да личи становището на административния орган по неговата основателност от фактическа и правна страна. Неизлагането на мотиви е съществен порок на оспорения акт и основание за отмяна на административния акт, защото ограничава възможността на страните да се защитят., а на съдебната инстанция - да извърши проверка относно законсообразността на оспорения административен акт.

Въпреки констатирания порок съдът счита , че следва да се отбележи сленото : Понятието "лице от български произход" е дефинирано в т. 1 на [§ 2 от ДР на ЗБГ](#), съгласно която това е лице, на което поне единият възходящ е българин. Съдебната практика е установила тълкуване на това определение в смисъл, че този възходящ е български гражданин. Понятието "българин", с оглед конституционната уредба на основните начала в държавата, не може да се тълкува с оглед неговото етническо съдържание, а с оглед правното му съдържание - правната и политическата връзка между едно лице и държавата Република Б., т. е. българското гражданство (така се посочва в [Решение № 11634 от 04.11.2015 г. по адм. д. № 3888/2015 г.](#), III отд. на Вас, в същия смисъл е и [Определение № 14535 от 03.12.2014 г., постановено по адм. д. № 12221/2014 г.](#)). Изтъкването на етническото съдържание на това понятие не намира опора в този или други действащи закони, нито в [Конституцията на Република Б.](#)

Понятието "етнически" законово винаги се свързва с понятието "произход" или "принадлежност" и тази терминологична комбинация - "етническа принадлежност" в основния закон - [Конституцията](#) се използва единствено в чл. 6 от [КРБ](#), която установява забраната за дискриминационно отношение на основата на този признак. Съгласно [чл. 6. от КРБ](#) всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права. Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние. Както се установява от [Конституцията](#) другото понятие с етническо съдържание - "народност" също така се използва единствено с оглед обозначававането му като признак, по който е недопустимо различно третиране. Категоричен аргумент е и текстът на [чл. 8 от Закона за българското гражданство](#), който обвързва произхода от родител български гражданин със автоматично придобиване на българско гражданство за детето, независимо от етническа принадлежност и народност. Продължение на тази държавна политика е възможността, предвидена от законодателя в [чл. 15, ал. 1, т. 1 от ЗБГ](#) лице, което не е български гражданин да може да придобие българско гражданство по натурализация, без да са налице условията по чл. 12, ал. 1, т. 2, 4, 5 и 6 ако отговаря на изискването да е от български произход.

В случая, безпротиворечиво се установява от приложените в преписката писмени доказателства, че жалбоподателя има един възходящ – баща, който е роден в Б., видно от представения регистър за ражданията в Пловдивска община през 1913г. под № 715 е записан А. Ю. Б., [дата на раждане] , издаден акт за раждане № 532/19.04.1913г. , приложен е и регистър на лицата от които се състои домакинството на [улица] , в който фигурира А. Ю. Б. Я.- син, приложен е акт за раждане на А., [дата на раждане] от баща Ю. Б. Я. и Р. Ю. Б. Я., живущи в [населено място] , акт за смърт от Министерство на вътрешните работи на И. на А. Б. Я., извлечение от публичен регистър за жалбоподателя , удостоверяващи имената на родителите му.

Съгласно [чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за българите живеещи извън Република Б. \(ЗБЖИРБ\)](#) българският произход се доказва с документ, издаден от български орган, каквито документи по преписката са налице.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта е издадена в установената форма и от компетентен орган, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Доколкото за произнасянето по заявлението на жалбоподателя не са необходими и други доказателства освен тези, с които административният орган разполага, на основание [чл. 174](#) във вр. с [чл. 57, ал. 2 и, ал. 4 АПК](#), следва да бъде определен 7-дневен срок.

При този изход на спора следва да бъдат присъдени разноски в полза на жалбоподателя, съгласно представения списък.

Така мотивиран и на основание [чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК](#), съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №О-22319/2017-07-21 на Председателя на Държавната агенция за българите в чужбина /Д./, с която е отказано издаването на удостоверение за български произход.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на Държавната агенция за българите в

чужбина за произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Държавната агенция за българите в чужбина да заплати в полза Ш. Т. А. Я. на жалбоподателя 610 лв. направени разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: